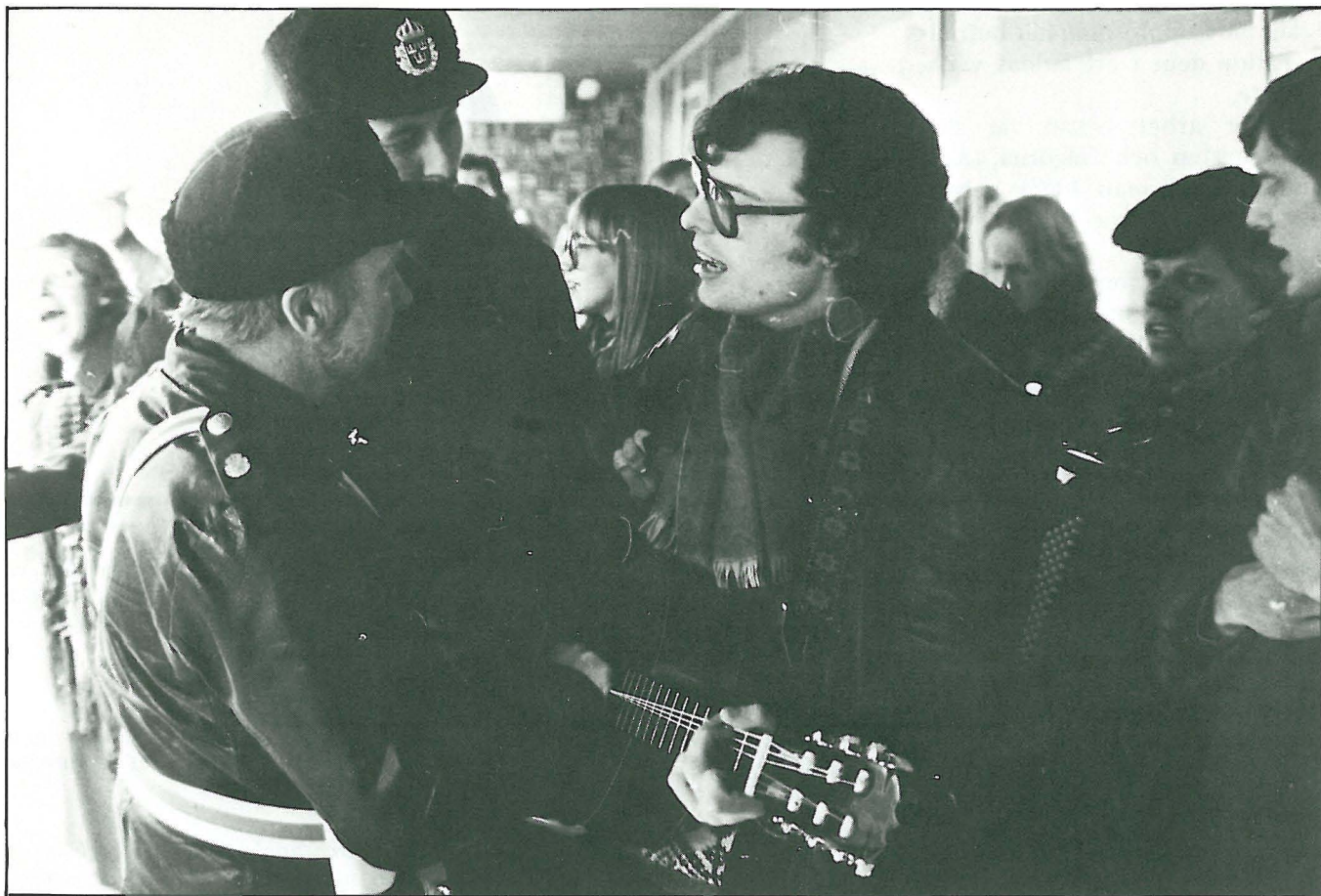

Midnattsropet

Nr 3 • 1979 • Årg. 19 • Pris 3:—

Maranata • Du vår Herre kom!

*Till en början stoppades segersången på gatorna av polisen. Här berövas P-A Imsen sin gitarr.
Nu sjungs det som aldrig förr . . .*

FRUKTAD SÅNG OM JESUS

Rapport från Karlskrona sid 12–13

Jesus förvandlade vårt hem:

VI MÅSTE DELA MED OSS

sid 2

Vi måste få dela med oss

Text o foto: Lars Andersson

Elna och Gunnar Larsson från bergslagsstaden Lindsberg är en alldeles vanlig familj. Men med ett stort undantag — de har varit med om ett under. En omvändelse till Gud som i ett ögonblick förändrade en hopplös situation. För bara ett år sedan levde de i en ständig kamp mot alkoholen. Hemmet var på väg mot upplösning när befrielsen nådde dem i ett laddat väckelsemöte.

— När arbetsveckan var slut kom ångesten och frågorna, säger Gunnar. Skall man klara helgen utan sprit? Det var fruktansvärt. Man var hjälplös.

Makarna Larssons berättelse är även en allvarlig utmaning till alla kristna.

— Vi måste gå ut och berätta att Jesus som står mitt ibland oss kan förvandla allt.

Makarna Elna och Gunnar Larsson bor i Lindsberg tillsammans med en dotter och de båda tvillingpojarna Anders och Johan 6, och ett halvt år gamla. En alldeles vanlig familj men med ett stort undantag — de har upplevt ett under. Ett möte med Gud som räddade och förvandlade hela familjen.

Det var på ett väckelsemöte i Kopparberg uppe i Bergslagen.

— Vi ropade till Gud om hjälp och han hörde vår bön!

— Och nu måste vi ropa ut att vi blivit *befriade*, säger Elna Larsson.

— Och barnen, de upplevde med en gång att atmosfären i hemmet var förändrad. Genom vårt oroliga liv hade de varit så splittrade, säger Elna.

— Efter den där kvällen när vi mötte Jesus, somnar de lugnt varje kväll.

— Men vi har en ganska lång och mörk period bakom oss, säger Gunnar och Elna. Vi vet vad det vill säga att leva utan Gud, att känna förtvivlan och hjälplösheten när de egna försöken att rycka upp sig misslyckas. Att känna självföretaket och vara tvungen att dricka för att våga möta alla perfekta människor.

Nu strålar de verkligen av lycka och frid. De har ett trevligt hem i den idylliska bergslagsstaden. I stora rummet böcker från golv till tak och i ena hörnet står ett flitigt använt piano. Ungarna far och flyger genom rummen och när de tystnar dånar i stället en skiva

från ett väckelsemöte. Deras favoritmusik.

Gunnar:

I början på 70-talet böjde vi oss på ett möte i Örebro. Vi var med i en liten församling och hade mycket fin gemenskap. Men några av våra bästa vänner flyttade upp till Norrland.

— Det var familjen Ivar Jonsson i Gimåfors — vi blev ganska ensamma. Så blev det även en del problem i gruppen.

— Jag är en ganska rörlig person. Har varit sjöman i ungdomen och det sitter väl i. Vi flyttade till Kumla och skrev in oss i en frikyrkoförsamling. Men vi hade svårt att anpassa oss. Drog vidare till Vedeång och ett nytt samfund. Det var 1974 på vintern.

Blev alltmer förtvivlad

— Ja, jag säger rent ut jag blev alltmer förtvivlad, säger Elna. Där satt man lugnt i bänkarna. Satt där med sin fromhet och jag . . . jag kunde bara inte dämpa mig, suckar Elna.

— För oss gällde det ju liv eller död. Vi hade blivit frälsta, döpta och befriade från synden som en *verklig makt*.

— Kampen gällde att bli bevarad i Jesus eller falla tillbaka, ropar Elna, och slår ut med armarna. Det blixtrar till i hennes bruna ögon. Hon är öppen

och livsbejakande. Minst av allt vad man kallar kyrklig men strålade av frid och glädje.

Elna:

— Ären gick.

— Jag upplevde desperation där jag satt i mötena. Kände hur det inre livet sakta kvävdes . . .

Pojkarna upplevde omedelbart förvandlingen i hemmet, säger Elna som ofta klämmer i med en frihetssång vid pianot.

Gunnar och Elna Larsson med tvillingpojkarna Johan t.v. och Anders 6 1/2 år.

— Vår högsta önskan är att få gå ut och dela med oss av den befrielse som räddade vårt hem.

Och nu skall jag berätta en sak som kanske verkar chockerande, men jag gick till systemet, köpte ut vin och satte mig vid köksbordet. Jag grät och ropade till Gud:

— Herre, jag orkar inte leva så där anpassat. Förlåt mig.

Samma desperation upplevde Gunnar. Tillsammans öppnade de dörren för världen. Deras fiende, alkoholen, gjorde sitt intåg i familjens hem.

— Vi gick rakt in i mörkret, berättar de. Vi var så hjälplösa.

— Förstår ni att vi är glada nu när ni sitter här? Att det är en fest att möta syskon!

Gick snabbt utför

Det gick snabbt utför fast det kanske inte märktes så mycket utåt. Gunnar, anställd på en sprängämnesfabrik i Lindesberg:

— När veckan började gå mot slutet kom ångesten. Nu börjar fyllan . . . Skall jag klara mig . . . ?

— Ibland gick det, säger han, men alltid kom det en kompis och hälsade på med en kasse.

— Det var just för att vi tidigare upplevt Gud i våra liv som vi var tvungna att få något slags bedövningsmedel, säger Elna, för att på något sätt tysta den inre människans rop efter Gud.

— Till slut blev räkningarna liggande, säger Gunnar. Man stannade hem-

ma från jobbet en och annan dag extra. Familjelivet var på väg mot upplösning. Och då kom det värsta av allt, säger Gunnar: självföraktet!

— Skammen och rädslan. — Vi vet vad det vill säga att vara tvungna att dricka sprit för att överhuvudtaget våga möta alla perfekta människor.

— Överallt ser man ju människor som är i samma situation som vi var, säger Gunnar. Vi möter dem varje dag på gatorna här i Lindesberg. Osäkra, förnedrade.

— Och samtidigt alla stängda kyrkor, utan möten, utan liv . . .

— Vad skall vi göra för alla dessa människor, frågar Gunnar och gråter sakta.

Elna:

— Ett sånt elände, en sån förtvivlan man upplever när man lämnar Gud trodde jag inte existerade.

— Men jag känner att Herren fosttrat oss under den här tiden. Det var mörkt men vi skulle igenom. Och kom tillbaka om än i allra sista stund.

— Det var på sensommaren förra året. Vi såg en annons om ett Maranatomöte i Kopparberg. Vi har alltid upplevt en dragning till Maranata. Där fanns liv och glädje.

I Kopparberg var det Pionjär-vecka och tillsammans med fam. Östen Dahlberg, medverkade äldre vänner från hela landet.

— För oss var det skakande möte. En äldre kvinna, jag tror hon var från Gävle, frambar ett profetiskt budskap, säger Elna Larsson.

— Gud kände ju hela vårt liv. Allt låg öppet och det profetiska budskapet var direkt till oss i vår situation. Vi gick fram till förbön och den kvällen blev vi *totalt lösta!*

— Tänk att vi blev fria! säger Elna och lyfter jublande händerna i vädret.

— Vi hade rader med flaskor stående i skafferiet och de förblev stående. Vi glömde bort dem helt enkelt.

Förvandlingen syntes på våra pojkar!

— Våra små pojkar upplevde omedelbart förvandlingen i hemmet. De hade svårt att somna, var splittrade och rastlösa. Vi hade varit på väg att förstöra våra egna barn. Just då kom hjälpen och befrielsen.

Vi hade en skiva från ett väckelsemöte med oss hem, och nu säger Anders och Johan på kvällarna: — Sätt på Imsen . . .

— När de hör sången och lovprisningen somnar de och sover lugnt hela natten.

— Samma frid upplever vi och i bönen kan vi gå till Jesus för att få kraft att fungera i vardagen.

Gunnar Larsson har ett ganska risk-

Forts. på sid 19

Arne Imsen:

Mot det nya samhället

Bibelns syn på staten, forts.

□ Från historisk tid vet vi att de kristna vägrat delta i den romerska kejsarkulten. Avståndstagandet har varit totalt och definitivt. Men nu undrar jag: Hur har det varit med statskulten? Är vi idag i stället med i en statskult utan att vi vet om det?

De lagar som reglerar livet i samhället har inte kommit till av en serie tillfälligheter. Samhället styrs av en väl genomtänkt ideologi och det finns en kontinuitet i allt vi ser.

Rakt igenom hela samhället är en genomgående tendens att skapa förut-sättningar för en ny människotyp, som är nödvändig för den totalitära staten. I bibeln kan vi läsa om slutresultatet av vår kulturens utveckling. □

Låt oss läsa Rom. 1:29 ff.

Så hava de blivit uppfyllda av allt slags orättfärdighet, ondska, girighet, elakhet, de äro örontasslare, förtalare, styggelser för Gud, våldsvärkare, övermodiga, stortaliga, illfundiga, olydiga mot sina föräldrar . . .

Vi möter här en mängd företeelser som träder fram ungefär samtidigt. Vi observerar särskilt barnens nya attityd gentemot föräldrarna.

. . . oförståndiga, trolösa, utan kärlek till sina egna, utan barmhärtighet mot andra.

Och fastän de väl veta, vad Gud har stadgat såsom rätt, att nämligen de som handla så förtjäna döden, är det dem icke nog att själva så göra, de giva ock sitt bifall åt andra som handla likaså.

Den bild som målas här är förfärligt mörk. Orsaken till alltsammans sammanfattar Jesus i sin egen undervisning om "ändan" i Matt. 24:12.

Och därigenom att laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kallna.

Den kärlek Jesus talar om här handlar inte om gudskärleken, förstår vi. Det

gäller i stället den naturliga kärleken, kärleken till hemmet, fosterlandet och arbetet. Kärleken går förlorad därigenom att människor får alltmer förvända idéer i sina förhållanden till varandra.

Hur är det med fosterlandskärleken idag? Den betraktas i ett alltmer nostalgiskt ljus. Ändå har vi ett fosterland som är givet av Gud.

Hur är det med kärleken till arbetet? De moderna ideerna tycks gå ut på att människorna skall ha maximalt materiellt utbyte för minimalt arbete. Vi möter dessa förkroppsligat i maktkampen mellan arbetsgivare och arbetstagarer.

Hur är det med kärleken till hemmet? De inre relationerna inom familjen är idag skadade. Den personliga kärleken mellan familjens olika medlemmar försöker man i stället ersätta med regler. Men eftersom varken aga eller lagparagrafer kan ersätta kärleken, tarvas en hel skara experter, som skall lösa våra problem åt oss. Vi blir alltmer expertstyrda.

Finns det då inte en kristen linje? I Ef. 6:1 möter vi ett budskap som inte riktar sig till samhället utan till den kristna församlingen?

Passar inte in i vår kulturmiljö

I barn, varen edra föräldrar lydiga i Herren, ty detta är rätt och tillbörligt.

Bara man läser den versen, stöter man på ett språk, som knappast passar in i vår kulturmiljö. Skall vi översätta den versen till vår kulturkrets, skulle det stå i stället, om vi karikerar en aning: "I föräldrar, varen edra barn lydiga."

Det har skett en maktförskjutning i hemmet, beroende på att de inbördes relationerna är störda. Kärleken har lidit skada. Och har man inte längre kommunikationsmöjligheter, måste man vända sig till psykologer och psykiatriker, advokater och kuratorer för att via dessa experter söka nå varandra. Vi läser vidare.

Hedra din fader och moder. Det är ju först detta bud som har ett löfte med sig.

Både positivt och negativt märker vi att bibeltexterna tycks vara långt borta från vår verklighet. Då är frågan: Är de normer som bibeltexterna förmedlar så hopplöst förlegade att de inte längre går att praktisera? Och är de ideal som samhället ställer upp för sina medborgare så värdefulla att de tveklöst kan ersätta bibelordet?

Situationen idag är sådan att det bibeln kallar för olydnad, kallar vi för frihet. Det bibeln kallar för ondska, kan vi kalla för upplysning. Det bibeln kallar för att hedra sin fader och moder, kanske vi upplever som något efterblivet. Eller då det heter att mannen är kvinnans huvud såsom Kristus är mannens huvud, ser vi det kanske som könsdiskriminering. Texterna tycks inte passa in i vår kulturmiljö.

Skall vi hitta vägen tillbaka till bibelns värld, måste vi uppenbarligen vara med om en bokstavlig hjärntvätt. Vårt liv måste få ett totalt nytt livsinnehåll. Kampen måste tas upp mot ett helt kulturmönster, där förslaget till agaförbud bara är ett symptom.

Läser vi vidare i texten står det:

Osynliga makter

I fäder, reten icke edra barn till vrede, utan fostren dem i Herrens tukthet och förmaning.

Troligen skall det stå så här: Ni fäder, när ni fostrar edra barn så skall ni inte vara alltför stränga emot dem. Vad bibeln sätter som mål för det kristna hemmet är att barnen skall vara lydiga.

Låt oss nu se en stund på vad som händer i samhället med detta perspektiv. Det som sker nu är ett led i en utveckling, som är styrd av osynliga makter med människor som exponenter. Utan att själva veta om det, kommer människorna att personifiera en ondska, som

Forts. på nästa sida

Utan blodet gives ej förlåtelse

□ Blodet spelar en viktig roll genom hela frälsningshistorien. Abels blod ropar till Gud från jorden, 1 Mosebok 4:10. Detta blod ropade om upprättelse och hämnd för en orättfärdig gärning. Vi vet också att Gud har sagt, utan att blod utgutes gives ingen förlåtelse, Hebr. 9:22.

Då Israel skulle förlossas ut ur Egypten ser vi också att trots alla tecken och under som Mose och Aron fick göra inför Farao, så släppte han inte Israel fri. Farao försökte på alla sätt att kompromissa med Mose (Guds utvalde) men budskapet som Herren givit åt sin profet var entydigt. Det gav inte rum för någon kompromiss. Inte en klöv skulle lämnas kvar i Egypten, nej, allt skulle med från trälldomshuset.

Till slut då ingenting annat hjälpte gav Gud order om att Lammet skulle slaktas och det övre dörrträdet samt dörrposterna skulle bestrykas med blod. Så skulle Herren den natten gå fram över Egyptens land och slå allt förstfött, både människor och småboskap och över alla Egyptens gudar skulle han hålla dom, 2 Mosebok. 12:12. Så ser vi att det var genom blodet som Israel blev återlöst från trälldomshuset, blodet från ett felfritt lamm utan fläck. Jag skulle vilja säga att genom tro i Lammets blod blev nationen friköpt. Om israeliterna inte satt tro till budskapet om blodbestrykningen så hade dessa med all sannolikhet inte strukit dörrträdet och dörrposterna med blod.

Blodet som en förebild

Man kan också se i Gamla Testamentets gudstjänstliv, att alla ting blev

Vad säger bibeln?

Av Kjell Roos

renade medelst blod. Detta är en förebild för det som skulle komma. Som synes går en ström fram genom tiden, strömmen som leder till Golgata. Nu har vi också strömmen från Golgata. Så förenas de båda i ett och Jesus bryter ner den skiljemur som stod mellan i och genom sin död på Golgata.

Frid med Gud

Blodet som flöt från Jesu sår ger oss frid med Gud. I den stund en människa åkallar Jesu namn och går in under blodet är hon frälst.

Vilka är då de människor som behöver uppleva att bli renade i Jesu blod? ALLA. "Ty alla hava syndat och äro i avsaknad av härligheten från Gud, och de bliva rättfärdiggjorda utan förskyllan av hans nåd genom förlossning i Kristus Jesus, honom som Gud har ställt fram såsom ett försoningsmedel genom tro i hans blod." (Rom. 3:23-25).

Hur vi än försöker blicka Gud eller nalkas honom så lyckas vi aldrig utom på en enda grund. Det är uteslutande på blodets grund som vi kan få kontakt med den levande Guden. Vi får frimodighet genom blodet, rent samvete

genom blodet, ja, allt vad vi företar oss är baserat inte på våra egna gärningar eller strävanden utan vad Jesus gjorde på Golgata. Genom detta offer kommer vi in i det allra heligaste inför Guds tron i himlen. Jesu blod öppnade vägen, (Hebr. 10:16-19).

Jesu fick gå en lång och tung väg för att du och jag skulle få uppleva att vi blev befriade från syndens makt. Det pris som Fadern fick betala var icke silver eller guld, nej, "så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde son på det att var och en som tror på honom skall icke förgås utan hava evigt liv." Priset var alltså Sonens blod, (1 Petr. 1:18-19).

Varje dag under blodets kraft

Vad vi behöver uppleva varje dag är att vi står under blodets kraft och att åkalla blodet så att vi står skyddade mot ondskans andemakter i himlarymderna.

Johannes skriver i sitt första brev att om vi vandrar i ljuset såsom han är i ljuset, så har vi gemenskap med varandra och Jesu, hans sons blod, renar oss från all synd.

Ja vi har här bara snuddat vid en liten del av vad vi har i Jesu blod. Vi kan i både Gamla och Nya Testamentets texter förstå att utan blod finnes ingen förlåtelse för synder. Det är endast genom blodet vi får kontakt med Gud.

emellertid de själva uppfattar som frihet, självständighet, utveckling, upplysning och progressivitet. De kommer heller inte att dra sig för att använda Guds ord och Guds namn för att legitimera sina handlingar. På grund av sitt förmörkade tillstånd, skall människorna uppleva den avancerade ondskan som

välgörenhet. Mordet blir t.ex. humanism. Alltmer egenmäktig och maktfullkomlig menar hon t.o.m. kunna "råda över sin egen kropp".

Det är inte svårt att ta konkreta exempel i vårt eget samhälle, där vi upptäcker denna raffinerade ondskan, som ibland blivit institutionaliserad, organi-

serad och satt i system.

Det är denna utveckling Skriften varnar för. Den säger att i kommande tider skall förljugenheten bli alldeles förskräcklig. Därför skall vi be till Gud att vi kan handla som bibeln lär: "Vänd eder bort ifrån sådana".

”Vi prisar dig, Maria, du är vårt hopp...”

Rapport: Mats Jansson

I mars 1972 talade Arne Imsen om ”Frikyrkans väg till Rom” och sade bl.a.: ”Det finns i dagens religiösa värld en företeelse, som vi bör fästa speciell uppmärksamhet vid. Det är pingströrelsens närmande till katolska kyrkan. Pingströrelsen och katolska kyrkan representerar i flera avseenden varandras motpoler, men de utgör samtidigt de två största kraftfälten inom kristenheten.” Talet publicerades i Midnattsropet 1975 (nr 12 t.o.m. 14).

Söndagen den 25 februari i år var det ”Charisma-morgon” klockan nio i City pingstkyrka. Kyrkan var praktiskt taget fullsatt med entusiastiska människor, när Stanley Sjöberg stod upp och berättade om sin resa till Vatikanen i Rom:

— Jag har upplevt fantastiska saker

den här veckan, sådant som skulle ha låtit otroligt för våra öron för bara tio år sedan!

Påvlig audiens

Det Expressen hade skrivit var däremot en överdrift, förklarade han, och den överdriften hade Dagen hakat på. Han hade inte haft något personligt samtal med påven Johannes Paulus II. Däremot hade han, tillsammans med andra, mottagits i påvlig audiens, och han hade haft spännande samtal med påvens nära medarbetare.

Innan påven kom, var det karismatisk lovsång med uppsträckta händer och med handklappning. Sjöberg och hans fru var glada över att ha fått en

fin placering vid audiensen. Påven talade på sex olika språk! — Ett sus av beundran gick genom Citykyrkan.

Påven hade talat om evangelisation, gått i konfrontation med ”befrielse-teologin” och det politiserade evangeliet och sagt att det är frigörelsen i Kristus som skall leda till helgelse och ett liv i rättfärdighet och kärlek.

— Det fanns inte ett ord som inte hade kunnat sägas på en pingstesträd! utropade Sjöberg och fortsatte: Och en katolsk broder bredvid mig stötte mig i sidan under audiensen och sade: ”Halleluja!”

Stanley Sjöberg hade samtalat lång tid med en av den inre regeringskretsens viktigaste män. Denne hade blivit andedöpt på en karismatisk konferens, där han var som Vatikanens observa-

□ Silvergrå, folklig och mycket världsvan framträdde David du Plessis under Karismakonferensen i Stockholm nyligen.

Han talade ett tillförlitligt och respektingivande ”pingstspråk” inför Filadelfiakyrkans stora publik, men efterhand fylldes budskapet av lättfärdiga och ironiserande uttalanden om pingstvännernas benhårda vuxendopslära.

— Jag har många vänner i många olika sammanhang, sade du Plessis, och en av mina bästa vänner är en framstående förkunnare, men lutheran och barndöpare.

— Men vi är överens om att vi inte är överens i dopfrågan, skojar du Plessis, men vi förlåter varandra och har det bästa samarbete och predikar tillsammans för tusenden.

Så blev den gamle mannen plötsligt dundrande:

— Vi får inte underskatta vad Gud gjorde på Golgata! Golgata är skiljelinjen mellan synden och frälsningen — inte dopet!

Karisma 79:

Utan respekt för historien

— Du som säger att man måste vara döpt på ett visst sätt, underskattar vad Gud gjorde på Golgata.

Om man nu ser du Plessis’ tal i historiskt perspektiv måste det betraktas som både svekfullt och oanständigt. Svekfullt mot de fäder som gav sitt liv för de sanningar som frigjort och frälst oss.

Men du Plessis är inte ensam. Lättfärdigheten och respektlösheten inför vår historia och ursprung ser ut att bli kännemärket för flera framträdande karismatiker. Och vi måste idag på allvar ställa frågan: vilka är de, vad förkunnar de och vilka konsekvenser får deras budskap för den kommande generationen i frikyrkorna?

Vad innebär i realiteten den norske förkunnaren Aril Edvardsens tal om ”En ny dag — utan mörker och dom?” Eller Stanley Sjöbergs häpnadsväckande doktrin nyligen publicerad i Dagen om att ”vi inte på ett mänskligt sätt skall påverka katolikerna med vår dops- eller församlings-syn?

Eller Evangelii Härolds ledare nyligen som varnade för profilering just i fråga om attityderna till katoliker och karismatiker nr 7/79?

Vi låter dessa frågor gå vidare. Men vi måste på allvar ta upp och besvara dem.

LOA □

och ingen höjer en protest...

tör. Nu talade han i tungor inför Gud en timme varje morgon, innan han gick till sitt arbete i Vatikanen.

Talar vårt språk

En annan av pastor Sjöbergs samtalspartners var en av påvens höga diplomater, som talade sexton språk flytande — återigen ett sus av beundran genom Citykyrkan. Denne hade grundat en organisation, "Hoppets familj", som översatte karismatiska körer till olika språk och hade skickat karisma-missionärer till 40 länder.

— Jag blev förvånad över att dessa höga katoliker talade vårt språk, sade Stanley Sjöberg och exemplifierade med en hel del fromma uttryck och

pingstterminologi.

Kyss i mässan

Pastor Sjöberg berättade också om en katolsk mässa på lördagskvällen. Först hade den följt ritualen, men när prästen under nattvarden hade lyft upp brödet och sagt: "Eftersom det är det enda bröd, så är ock vi, fastän många, en enda kropp", så lade han ned brödet på altaret, sprang ned till Sjöberg, omfamnade och kysste honom och önskade Guds frid. Det slutade med att alla kramade varandra och efter en stund talade och sjöng i tungor. Sedan bad man för sjuka och människor med "andliga bekymmer."

En kvinna bredvid Sjöberg berättade för honom, att hennes man tidigare bara varit katolik till namnet och lidit av nervösa besvär och depressioner. En gång följde han med till bön. Han började be, och prästerna bad för honom, och nu var han "andligt helad" och frisk.

Lovsång till Maria

Mot slutet av mässan sjöngs lovsången till Maria. Från början sjöng Sjöberg och hans fru inte med, men till slut var de med i den också. — "Amen! Halleluja!" ropade gamla pingstvännen i Citykyrkan.

"Vi prisar dig Maria, du är vårt hopp i vår förväntan på att din Son skall komma för att regera", hade Sjöberg fått sången översatt för sig.

— Och det är ju egentligen Kristus-centrerat!

På frågan hur påven ser på den "karismatiska förnyelsen", hade Sjöberg fått försiktiga svar. "Det finns en oro för att det här ska skapa splittring. Därför vill man inte tala om det utan bara låta det ske."

— Vi i pingströrelsen får vara väldigt försiktiga och inte gå in med vår lära, vare sig i dopfrågan eller församlingssynen. Vi skall bara låta den helige Ande verka och genom bön medverka till den fortsatta utvecklingen. De läser ju Bibeln mer än vi.

— Den här församlingen har ju länge haft nöd för Italien. Nu får vi höra hur Gud går fram inom denna stora kyrka! Vi skall inte bedja om att etablera pingstförsamlingar *bredvid* ute i Europa, utan bedja att Han välsignar sina tjänare och tjänarinnor som arbetar inom dessa stora kyrkor.

Det sista jag hörde, när jag lämnade Citykyrkan, var pastor Sjöberg som bad med hög röst:

— Tack Gud för svenska kyrkans underbara gudstjänstlokaler! Tack för prästerna och de som arbetar inom statskyrkan! Tack för att du skall utgjuta din Ande över alla högmässor i dag!

Om nu det här gällde en enskild

person, vore det inte så allvarligt, men uppenbärigen finns det stora grupper inom svensk kristenhet, som ropar "Amen" och "Halleluja" när en svensk pingstpastor far till Rom för audiens hos påven och sjunger lovsånger till Maria i en katolsk mässa. Att Maria är "vårt hopp" i väntan på Jesu tillkommelse, kallas i dag inte avgudadyrkan — det är plötsligt "Kristus-centrerat!"

Aningslösheten

Aningslösheten som följt i den karismatiska yrans släptåg, är fullkomligt gränslös. För Luther var begreppen klara — påven var Antikrist. För pingstpionjärerna var inställningen än mer självklar. I dag låter man dupera sig av att "de talar vårt språk". Den gamla skökan har plötsligt blivit så systerlig, from och karismatisk, att hon omöjligt kan vara farlig längre.

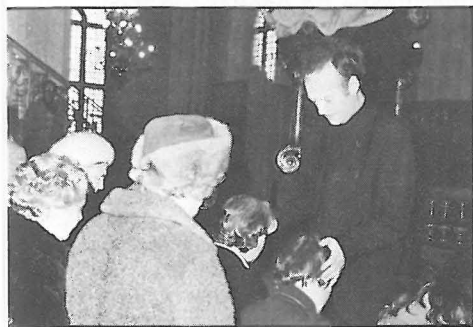
Så har den profetiska skarpblicken gått förlorad. Den stat, som kommer med statssubventioner och lena ord, kan väl inte vara ett vilddjur. Den kyrka, som "talar vårt språk", omfamnar våra pastorer och har tungotalet, kan väl inte vara samma gamla blodtörstiga sköka som förut. Så har man glömt bort, vad som jämte troslösheten framför allt kännetecknar en sköka.

Skökan är naturligtvis inget främmande, skräckinjagande monstrum — hon är ett under av yttre charm och tjuskraft, av anpassningsförmåga, skrupelfrihet och list. Hon kan knepen. Hon rodnar inte och skyr inga medel, när det gäller att tjusa, locka, dra till sig och förleda.

På Roms villkor

I dag är vi där. Berusade av ärkeherans förföriska locktoner strömmar pingstvännerna redan till Rom. De två kraftfältet i kristenheten har mötts — på Roms villkor. Inte får andedopet leda ut ur kyrkosystemet — o nej då! Ingen läromässig påverkan. Ingen evangelisk mission. Kapitulation — och gemenskap.

Bibeln säger det fruktansvärt tydligt: "Vet ni då inte, att den som håller sig till en sköka, han blir en kropp med henne?" (1 Kor. 6:16). Karismatikerna talar så vackert om "kärlek" — men tänk om Gud kallar det trolöshet och hor! "Drag ut ifrån henne, ni mitt folk, så att ni inte gör er delaktiga i hennes synder och får er del av hennes plågor!" (Upp. 18:4). "Då skall jag taga emot eder och vara en Fader för eder, och ni skall vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmäktige." (2 Kor. 6:17–18).

Den katolske karismatikern Jerry Kenny vittnar och ber för längtande i Gustav Vasakyrkan.

Läs först bibeltexten!

Och ett rör, likt en mätstång, gavs åt mig, och mig blev sagt:

"Stå upp och mät Guds tempel och altaret, tillika med dem som tillbedja därinne.

Men lämna åsido templets yttre förgård och mät den icke; ty den är prissgiven åt hedningarna, och de skola under fyrtiotvå månader förtrampa den heliga staden.

Och jag skall låta mina två vittnen under ett tusen två hundra sextio dagar profetera, höljda i säcktyg.

Dessa vittnen äro de två olivträd och de två ljusstakar som stå inför jordens Herre.

Och om någon vill göra dem skada, så går eld ut ur deras mun och förtär deras ovänner; ja, om någon vill göra dem skada, så skall han bliva dödad på det sättet.

De hava makt att tillsluta himmelen, så att intet regn faller under den tid de profetera; de hava ock makt över vattnen, att förvandla det till blod, och makt att slå jorden med alla slags plågor, så ofta de vilja.

Och när de hava till fullo framburit sitt vittnesbörd, skall vilddjuret, det som skall stiga upp ur avgrunden, giva sig i strid med dem och skall övervinna dem och döda dem.

Och deras döda kroppar skola bliva liggande på gatan i den stora staden som, andligen talat, heter Sodom och Egypten, den stad där också deras Herre blev korsfäst.

Och människor av allehanda folk och stammar och tungomål och folkslag skola i tre och en halv dagar se deras döda kroppar ligga där, och de skola icke tillståda att kropparna läggas i någon grav.

Och jordens inbyggare skola glädjas över vad som har vederfarits dem och skola fröjda sig och sända varandra gåvor; ty deras profeter hade varit en plåga för jordens inbyggare."

Men efter tre och en halv dagar kom livets Ande från Gud in i dem, och de reste sig upp på sina fötter; och en stor fruktan föll över dem som sågo dem.

Och de hörde en stark röst från himmelen, som sade till dem: "Kommen hit upp." Då stego de i en sky upp till himmelen, i sina ovänners åsyn.

Och i samma stund blev det en stor jordbävning, och tiondedelen av staden störtade samman, och genom jordbävningen omkommo sju tusen människor; och de öriga blevo förskräckta och gävo ära åt Gud i himmelen.

Upp 11:1-13

Templet och de två vittnena

Av Arne Imsen

När bibeln skall beskriva staten, gör den det genom att likna den vid ett förskräckligt vilddjur. Staten som ett vilddjursrike med totalitär makt är emellertid något som vi haft svårt att förstå på grund av den traditionella synen på staten. Det är ju inte lätt att på samma gång tala om det kristna samhället och vilddjursstaten. Teologerna har laborerat med många begrepp, som t.ex. statskyrka och folkkyrka, för att uttrycka förhållandet till samhället, och de har också berett vägen för ett nära samarbete med staten. Att staten i vårt land skulle kunna stå för något sådant som ett vilddjursregemente tycks förefalla ganska otänkbart.

Säger vi nu att staten är "vilddjuret", uttalar vi en fruktansvärd dom. Går vi vidare och beskriver statens religiösa makt i termer såsom skökoreligiositet och skökokristendom, dvs. olika former av kristendom i förening med världen, skall vi inte bli förvånade om vi inte blir särskilt populära.

Var står nu gränsen mellan de olika andliga tillstånden? Kan vi känna igen vad som är skökokristendom? Jag vet ju var gränsen mellan Sverige och Norge går. När jag passerat gränsmarkeringarna är jag i ett annat rike. Men kan jag lika enkelt säga var gränsen går mellan skökokristendom och apostolisk kristendom?

Vi skulle här kunna peka på flera konkreta exempel i kristen verksamhet och ställa några provokativa frågor som kunde få oss att tänka efter. Är det möjligt t.ex. för en kristen församling att med bibelhalten integritet ta emot statliga subventioner? Handlar inte det om regelrätt skökolön?

Men låt oss nu först dröja vid bilden av staten såsom vilddjuret. Vi vet att Daniels bok beskriver de historiska världsriken såsom olika vilddjur som

efter varandra stiger upp och går under. Ett lejon, en björn, en panter och ett sista förskräckligt vilddjur avlöser varandra i Daniels syn. Det första riket, dvs. lejonet är Babylon, björnen är Medo-Persien, pantern är Grekland och det fjärde djuret är romarriket.

Nu hör det romerska riket historien till, men det skall återuppstå igen. Det blir ett sällsamt rike, ty det sista vilddjuret skall bli ett förskräckligt vilddjur, som skall äga något av lejonets, björnens och panterns egenskaper tillsammans. Det blir en kombination av samtliga tre föregående riken. Nu har rikena gått under, men anden lever kvar och förkroppsligar sig i nya, mer utvecklade och allt farligare system. Mot ändens tid skall allt komprimeras i ett fruktansvärt vilddjursrike, som Skriften också kallar för Antikrists rike.

Krafter i rörelse

Parallellt med denna utveckling finns också en andlig maktkonstellation som tar form. I varje tid uppstår och framträder speciella Guds redskap med speciella funktioner. Vid ändens tid, tycker vi oss på nytt se dessa redskap igen, men nu sida vid sida. När Satan mobiliserat alla sin krafter för en slutlig uppgörelse med Guds församling, har också himlen mobiliserat sina krafter. Vi kan i Guds församling åter känna igen något som påminner om de gamla kämparna, som en gång trädde upp.

Jag skall här försöka ta er med i denna otroliga och förunderliga händelseutveckling och se vad som verkligen tar form.

I den text vi läst möter vi flera uttryck vi skall stanna speciellt vid. Det är för det första *templet*, för det andra *vittnena*, för det tredje *manifestationer*.

na och för det fjärde beskrivningen av den andliga makt, *vilddjuret*, som vittnena kommer att råka i strid med. Slutligen möter vi för det femte *staden* med det hemlighetsfulla namnet, där också templet är beläget.

Vilka är vittnena som skall spela huvudrollen i detta drama? Vi möter dem icke med deras namn, men vi kan känna igen dem av beskrivningen. Den ene känner vi igen genom namnet på skådeplatsen för dramat, nämligen den stora staden som, andligen talat, kallas Egypten. Vem tänker vi på som den stridande mannen i det egyptiska riket om inte Moses, som frambar Guds befallning till Farao: "Släpp mitt folk, så att de kunna hålla högtid åt mig i öknen!"

Den andre känner vi igen genom de manifestationer som skall åtfölja dem. "De hava makt att tillsluta himmelen, så att intet regn faller under den tid de profetera." Här leds våra tankar till profeten Elia, som bad en bön att det icke skulle regna och det regnade icke på jorden under tre år och sex månader.

Nu utkämpade Mose sin kamp i Egypten och Elia sin kamp i Israel under en kort period. I tidsålderns avslutning för de två vittnena inte striden längre inom ett begränsat område av världen. Det kampen nu gäller är mot den totala ondskan. Perspektivet vidgar sig till att omfatta hela släktet, då alla på ett eller annat sätt skall komma att delta i kampen.

Man har sagt att de här två vittnena skall komma att ligga på någon gata i Jerusalem och att man skall få se deras döda kroppar på en TV-skärm utöver hela jorden så att jordens inbyggare skall kunna applådera vad som skett. Jag tror inte att det kommer att gå till på det sättet. Om det ändå skulle ta en sådan form, tror jag inte att detta är det väsentliga. Det är frågan om en helt annan och djupare betydelse, och jag skall här försöka beröra den.

Religiositet som åstadkommer plåga

Vi får först veta att jordens inbyggare skall glädja sig när vilddjuret övervinner och dödar Guds två vittnen. Man kan fråga sig vad det är som åstadkommer denna glädje. Ja, dessa två vittnen har plågat dem som bor på jorden. De representerar en religiositet som åstadkommer plåga.

Deras närvaro, deras tjänst och funktion är en plåga och jordens inbyggare skall skicka varandra gåvor när de har övervunnit och besegrat irritationsmomentet.

Lägg märke till att vittnena uppträder höljda i säcktyg. Anspråkslöst och enkelt bär de genom sin dräkt vittnesbörd om djup sorg, totalt armod och total fattigdom i en fruktansvärd protest mot alla de som profeterar framgång och att allt står väl till. De står i en våld-

sam opposition mot alla dem som arbetar på allianser, enhet och ekumenik. De representerar något helt annat än den allmänna frasereliositeten och ritualismen som är så vanlig idag.

Men det finns också med i bilden en annan makt som är de två vittnenas raka motsats. I Upp. 17:4 läser vi om kvinnan, den stora skökan, som var klädd i purpur och scharlakan och glänste av guld och ädla stenar och pärlor. Hovkvinnan ville också dölja sig, men genom att pryda sig med purpur och ädla stenar. Hon hade låtit sig klädas i konungslig värdighet av jordens konungar, ty hon är utblottad på himmelska skatter. Sanningen är att hon är fattig och eländig, blind och naken, men det kan ingen märka av de mäktiga katedralerna, de fina orkestrarna och de ståtliga processionerna under högtiderna. Och det framgår absolut inte av hennes bekän-nelse. Det är otroligt hur narraktig och förljugen människan kan bli.

Låt oss läsa Sak. 4!

Sedan blev jag av ängeln som talade med mig åter uppväckt, likasom när någon väckes ur sömnen.

Och han sade till mig: "Vad ser du?" Jag svarade: "Jag ser en ljusstake, alltigenom av guld, med sin oljeskål ovan-till och med sina sju lampor; och sju rör gå till de särskilda lamporna där-ovantill.

Och två olivträd sträcka sig över dem, ett på högra sidan om skålen och ett på vänstra."

Sedan frågade jag och sade till ängeln som talade med mig: "Vad betyda dessa ting, min Herre?"

Men ängeln som talade med mig svarade och sade till mig: "Förstår du då icke vad de betyda!" Jag svarade: "Nej, min herre."

Då talade han och sade till mig: "Detta är HERRENS ord till Serubbabel: Icke genom någon människas styrka eller kraft skall det ske, utan genom min Ande, säger HERREN Sebaot.

Vilket du än må vara, du stora berg som reser dig mot Serubbabel, så skall du ändå förvandlas till jämn mark. Ty han skall få föra fram slutstenen under jubelrop: "Nåd, nåd må vila över den!"

Vidare kom HERRENS ord till mig; han sade:

Serubbabels händer hava lagt grunden till detta hus; hans händer skola ock få fullborda det. Och du skall få förnimma att HERREN Sebaot har sänt mig till eder.

Ty vem är den som vill förakta den ringa begynnelse, när dessa sju glädjas över att se murlodet i Serubbabels hand, dessa HERRENS ögon, som överfara jorden?"

Och jag frågade och sade till honom: "Vad betyda dessa två olivträd, det på högra och det på vänstra sidan om ljusstaken?"

Och ytterligare frågade jag och sade till honom: "Vad betyda de två olivkvistar som sträcka sig intill de två gyllene rännor genom vilka den gyllene oljan ledes ditned?"

Då sade han till mig: "Förstår du då icke vad de betyda?" Jag svarade: "Nej, min herre."

Då sade han: "Dessa äro de två oljesmorda som stå såsom tjänare inför hela jordens Herre."

Sak. 4

Här möter vi också två vittnen, men nu framträder de inte i säcktyg. Här uppträder de som de två oljesmorda. Inför världen är Guds vittnen tecken på armod, men inför Herren är de oljesmorda. I bilder som handlar om guld, olivträd och olja beskrivs deras gudomliga kvaliteter, vilket har med utkorelsen och utrustningen att göra. Guds vittnen kan ibland se ut att bli besegrade, men därmed har inte Guds makt blivit omintet. De två oljesmorda står inför Herren som förmedlare av gudomlig energi. Oljan strömmar direkt ifrån trädet genom två gyllene rännor till ljusstaken. Allt ljus är beroende av de två oljesmorda vittnena. Utan dem vore allt mörker.

Studerar vi texten närmare ser vi vilka de två oljesmorda är. Det är Josua och Serubbabel. Inget skulle bli dem övermäktiga, ty så talade Gud till Serubbabel: "Vilket du än må vara, du stora berg som reser dig mot Serubbabel, så skall du ändå förvandlas till jämn mark."

Tron lyfter alla otrosberg

Vad är det för berg Skriften talar om? Säkert är det inga berg i geografin. Jesus säger att den som har tro "vore den ock blott såsom ett senapskorn" skall han till och med kunna säga till detta berg: Häv dig upp och kasta dig i havet." Senapskornet, det minsta av alla korn, är bilden på tron. Tron är aldrig volymiös, men tro som senapskorn lyfter berg. Otron lyfter inga berg. Vad är det som skapar otron i vårt väsen då om inte alla berg? Vi har kunskapsberget och otrosberget. Vad är barndopsläran och alla egna frälsningsläror för något om inte annat än ett resultat av all otro! Även otron kommer av förkunnselse. De två oljesmorda vittnena i deras säcktyg är protesten mot den intellektualiserade, moderniserade och anpassade religiositeten med sina självfrälsningsläror.

På samma sätt som dessa två vittnen verkar, fungerar den levande kristendomen. Lever vi i enlighet med vår speciella kallelse, kommer vi också att uppfattas på samma sätt som de två vittnena blev uppfattade. Vi blir ett irritationsmoment och en plåga med makt att öppna eller tillsluta himmelen. Vi har nog trott att de kristna i alla tider bett att Gud skall öppna himmelen. Vi har trott att det är vår uppgift att lindra nöden i första hand, men det kanske också kan vara så att Gud kallat oss att leda hela folk in i nöd.

Forts. i nästa nr!

Världen väntar en politisk messias

I en revolution med många och starka religiösa inslag störtades nyligen en av orientens mäktigaste män — Shahren av Iran — och ersattes av en åldrig präst i landsflykt.

Oavsett den fortsatta utvecklingen i Iran kan man dra en rad profetiskt mycket aktuella slutsatser av denna religiösa revolution som förde ayatollah Khomeini till makten.

□ □ För det första står Iran uppräknat som en av de första allierade till den i bibeln förutsagda sovjetiska invasionen i Israel. Och det forna pro-israeliska Iran har under Khomeinis ledning blivit en av Israels bittraste fiender.

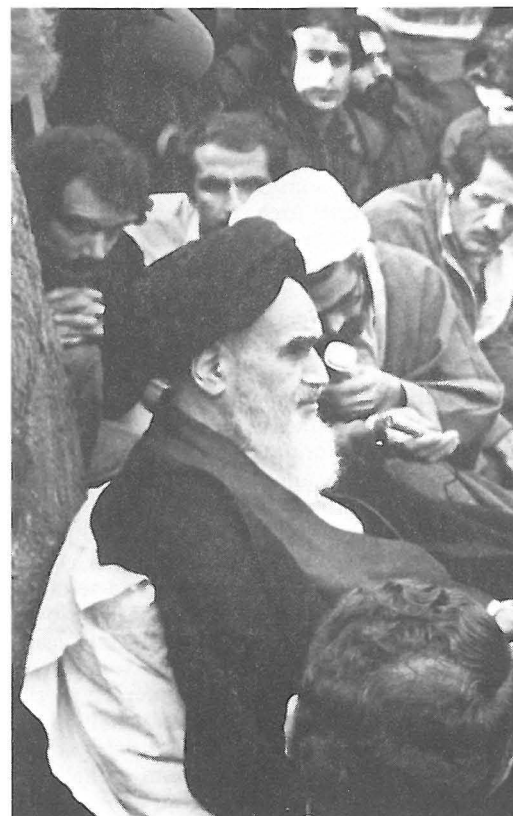
□ □ Guds Ord talar tydligt om religiösa manifestationer i den framtida — d v s nutida — världspolitiken. Den nationella rörelse som föregick maktskiftet i Iran förebådar en världsvid väckelse där massorna skall tvingas tillbedja den politiska messias som bibeln kallar Antikrist.

□ □ Iran är inte det första land som vänder västerlandets meningslösa livsstil ryggen och återgår till Muhammed. Orsaken är till stor del den ide-mässiga utarmningen i västvärlden. En förtroendekris som drabbar såväl politiska system som kyrkor och samfund.

Detta är en allvarlig utmaning inte till kristna institutioner utan till andefyllda individer med en personlig kallelse att vara ett Jesu Kristi vittne i tiden.

Vad världen behöver just nu är ett vägledande budskap om att Jesus kommer och nödvändigheten av att gå ut och möta Honom!

Av Lars Andersson

Ayatollah (=guds ljus) Khomeini hade något att säga. Han hade lösningen på den kaotiska situationen i Iran och världspressen skickade sina reportrar till parisförorten Neauphle-le-Chateau för att lyssna.

Man fann en vitskägig överstepräst i svart kaftan i största enkelhet efter ett uråldrigt religiöst mönster.

Kring honom flockades en grupp lärjungar. Unga teologer, avhoppade akademiker och studenter.

Khomeini landsförvisades efter en livslång konflikt med både shah Reza och hans far. Det var en religiös konflikt och prästerskapet avskydde dem båda. Ayatollah predikade fanatiskt mot shahren och bakom sig hade han 80 000 muslimska präster. Vid ett försök att köpa prästen erbjöd en gång shahren honom 20 miljoner dollar om han ville gå i landsflykt.

— Jag betalar er 40 miljoner om ni ger er i väg, svarade Khomeini.

Allah ska regera

Höckvarteret utanför Paris är oerhört enkelt. Rummen saknar helt möbler; man sitter på golvet med korslagda ben. Temperaturen hålls avsiktligt nere. Ayatollah stiger upp klockan 2.30 på natten och beder till Allah i fem timmar i ett litet bönetält utanför huset. Hans kost består av bröd, ost, youghurt och druvor. Fram på dagen tar han emot sina anhängare som sedan för ut budskapet till de väntande journalisterna. Hans lära sprids också via miljontals kassetband över hela Iran.

Till en början har man svårt att ta den religiöse fanatikerns orubbliga

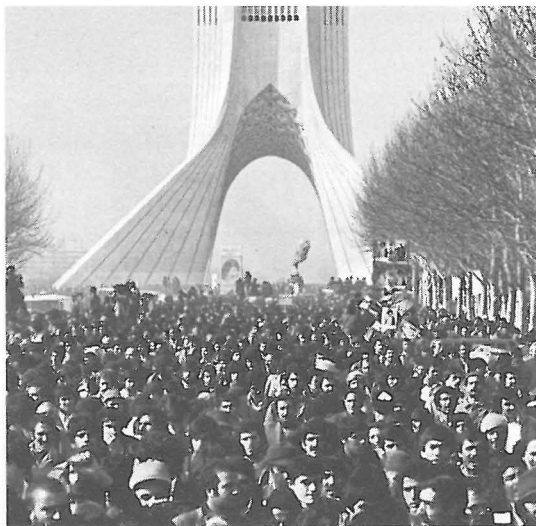
krav på allvar. Han talar om en muslimsk republik som skall styras efter hundraåriga lagar. Allah skall regera med hjälp av prästerna och koranen. Men han har massorna med sig och demonstrationståg på upp till en miljon deltagare drar genom Teherans gator och förklarar Khomeini som sin ledare. Från sitt höckvarter i landsflykt proklamerar ayatollah "jihad" — det heliga kriget:

— Tusen och tusen av vårt folk kommer att förblöda på Teherans gator när de går mot tanks och gevär med bara händerna — men vi skall segra!

Och plötsligt står det klart för de politiska ledarna i Iran att den 78 år gamle och svage prästen, kontrollerar folkupproret i hela landet.

Ayatollahs främsta vapen blev generalsteiken. Den stora tystnaden som definitivt knäckte shahren. Trots alla

Runt den gamle prästen i landsflykt samlades en skara lärjungar från jordens alla hörn. Ayatollahs budskap spreds bl a via kassetter till massorna i Iran och när den religiösa och politiska revolutionen en gång startat kunde ingenting stoppa den. Allra minst shahen, hans oljemiljarder eller toppmoderna vapen.

händelser i Iran.

För det första skall Iran vara med i den av Sovjet anförda invasionen i Israel. I bibeln beskrivs denna väldiga, militära operation i Hesekiel kap 38 och 39 under namnet Gogs härnads-tåg.

För en tid sidan verkade detta helt orealistiskt med shahen som härskare omgiven av hundratals amerikanska rådgivare och ett mycket gott förhållande till Israel. Men härom dagen bokstavligen vräktes israelerna ur sin ambassad, som omedelbart och eftertryckligt överlämnades till PLO — den palestinska organisationen som genom ständiga sabotage och konspirationer provocerar nationerna mot Israel.

I Hesekiel 38:5 står perserna först uppräkan som Sovjets, Gogs, allierade i angreppet mot judafolket. I religiös fanatism har ayatollah Khomeini förklarat Israel och judendomen som sin bittraste fiende.

Religion i politiken

För det andra talar den bibliska profetian klart och tydligt om religiösa manifestationer i den framtida — dvs nutida — världspolitiken. Och Guds ord säger med orubblig fasthet att all politisk maktutövning ingår i ett övernaturligt — demoniskt sammanhang! Människan är en religiös varelse och vad som i dagligt tal kan beskrivas som politiska sympatier eller hängivenhet är i grund och botten tillbedjan.

Mänskligheten står i dag inför gigantiska och olösliga problem. Om ingen ingriper kommer hon att ta kål på sig själv. Men inom kort kommer han som skenbart skall "frälsa" folken ur vanmakten. I utbyte kommer han att kräva total underkastelse och tillbedjan som hela världens messias. Den falske messias!

I Uppenbarelseboken — den avslöjande boken — skriver Johannes. *"Och vilddjuret — fick makt över alla stannar och folk och tungomål och folkslag. Och alla jordens inbyggare skola tillbedja det, ja, envar som icke har sitt namn från världens begynnelse skrivet i livets bok det slaktade Lammets bok"*.

Upp. 13:7-8

I vilddjurets — Antikrists — religiösa och politiska system finns inget utrymme för s.k. demokrati eller individuell frihet. Men han kommer ändå dock att hyllas inte bara på Teherans gator utan av massorna i Europa, USA och Afrika.

En intressant parentes är att Uppenbarelseboken, skriven av en kristen i exil, måste smugglas mellan de första kristna församlingarna i romarriket. Den var alltför politiskt laddad och rom-kejsaren kände igen sig alltför väl

Forts. på sid 17

hans oljemiljarder och arabvärldens modernaste krigsmakt.

Tiden var mogen för Khomeini att rycka åt sig makten.

Dagarna innan avresan till Teheran sa han: — Vi har 99 procent av folket bakom oss. De fruktar mer Allahs straff än era kulor. Och i den förvisningen reste han.

Israel bittraste fienden

På flygplatsen utspelades otroliga scener när miljoner lyckliga iraner stormade sin politiske ledare och religiöse fader. Den gamle mannen svimmade av all uppståndelse. Det blev inget blodbad. Regeringen Bakhtiar stod maktlös.

Inne i Teheran talade han inför en

folkmassa på 2 miljoner — förbjudna att applådera med tanke på ayatollahs svaga hälsa.

— Vi skall stöta Bakhtiar! viskade han i mikrofonerna.

Iran, det urgamla kulturlandet som i modern tid upplevt ett ekonomiskt och tekniskt uppsving hade fått en regim på ett för sekulariserade människor överklagt sätt.

Några veckor innan hade shahen smitit ur landet med sin familj. I eget jetplan lastat med närmare ett ton kronjuveler. Han var en av världens absolut mäktigaste män. Men han var mer idol för veckotidningsläsande hemmafruar i USA och Europa än för Irans 45 miljoner. Och när den gamle prästen slog an de djupaste religiösa känslorna hos folket var revolutionen ett faktum.

Man kan alltså dra en rad profetiskt mycket aktuella slutsatser av dagens

Det var när maranataungdomarna sjöng utanför Tempo, som karlskronapolisen ingrep och försökte stoppa sången. Här förs Per-Arne Imsen bort enligt lagen om tillfälligt omhändertagande, medan de kvarvarande försöker fortsätta torgmötet trots tumultet.

Polisen slog till i Karlskrona

Text: Gustaf Jillker

Kollision mellan tron och systemet

□ Vild kalabalik utbröt i Karlskrona på lördagseftermiddagen under värsta köprushen, när ett 20-tal sjungande maranataungdomar skulle gripas av polisen. Ungdomarna hade spontant ställt upp framför en av ingångarna till stadens största varuhus och vittnade och sjöng frälsningssånger.

Polisen anlände till platsen sedan varuhuschefen kallat på hjälp. När ungdomarna inte reagerade tillräckligt snabbt på polisens uppmaning att lämna platsen, såg den rättsövervakande myndig-

heten i Karlskrona ingen annan utväg än att tillgripa hårdhandskarna. Per-Arne Imsen, sångledaren, greps och fördes till polisstationen. När en av polismännen försökte gripa även Midnattsropets fotograf som "vittne" under en vild jakt utefter gatan, uppstod totalt trafikchaos i de centrala delarna av staden. Gatorna korkades helt igen så långt ögat kunde se av nyfikna människor och stillastående bilar.

Polisen rapporterade att man hamnat i "underläge" och kallade på förstärk-

ning. Ytterligare tio polismän anlände i polisbilar under tjutande sirener. En av sångarna belades med handbojor och fördes bort anklagad för "våldsamt motstånd mot tjänsteman." En annan greps för "fritagningsförsök", och en tredje för "uppvigling", sedan han frågat varför polisen gått så bryskt fram.

□ Karlskrona har under några veckor gästats av maranatavänner som haft mö-

ten och evangeliserat staden. Sista lördagen tågade ungdomsgruppen rakt in på Systemet och sjöng, vilket besök polisen denna gång fann för gott att avleda på ett mera varsamt sätt.

Det som fått sinnet att rinna på många karlskronabor var förmodligen från början antaganden om att Maranata snart skulle bilda storfamilj och starta hemundervisning för barn i staden. Arne Imsen talade i flera möten om Pilgrimsskolan. Det socialdemokratiska ungdomsförbundet SSU, reagerade våldsamt och svarade med en brett upplagd kampanj "Stoppa Imsens skola!" Så allvarligt såg man på frågan att man ville göra den till vårens viktigaste fråga. Under några dagar spred man flygblad. Man stod även utanför varuhusens ingångar med namninsamlingslistor mot Pilgrimsskolan, vilket resulterade i omkring 2.000 namnunderskrifter.

□ Förkunnelsen sitter trångt i de moderna stadskärnorna. De som vill gå ut med ett budskap eller nå människor med något annat än varor och tjänster, som ger ekonomisk utdelning, får finna sig i att skuffas undan och hållas utanför. Gamla och vackra stadsmiljöer har förstörts och olönsamma byggnader har rivits; allt för att ge plats åt stora varuhus, bankpalats och kontorskomplex, direkt avpassade för högeffektiva tjänstemän och smarta profitörer.

Det gällde bara att inte stöta sig med de mäktiga intressen som behärskar denna lilla men åtråvärda mark. En kort sångstund under några minuter bland koncentrationen av kapital, människor och tjänster kan betyda förluster på tusentals kronor i omsättning.

Känsligheten är enorm. Det är "soft music" man spelar i varuhusens högtalare — inte Väckelsekristen sång och musik. Vid kommersialismens altare är det

hädiskt att oroa människor med tankar om evigheten och himmelen. Att köpa har rituell betydelse; att äga ger tillfredsställelse och trygghet.

Vår tids avgudatemplet har i alldeles för hög grad tillåtits bli lämnade ifred av de kristna. Det är dags nu att störta gudarna och det falska prästerskap som ger gudarna deras makt. Vad är det annars, om inte krafter av religiösa dimensioner som ligger bakom, när en grupp sjungande kristna ungdomar grips av polisen och förs bort anklagade för "våldsam motstånd", "uppvigling" och "fritagningsförsök".

Du får säkert tillstånd att sjunga och spela i varuhuset bara du inte predikar. Men är också sången om himlen alltför gripande och mäktig blir du avbruten och du får aldrig återkomma.

Man kan ställa frågan för vem dessa tempel kommit till. Och vems intressen tjänar polisen? Vem äger marken, gåtorna och torgen som vi står på? Vi skulle kunna fortsätta. Vem bygger vi våra städer och våra samhällen för?

Det är en genomkommersialiserad värld vi lever i. Utslagningen går hårt fram bland de unga. Redan i skolan sorteras barnen ut efter industrins och marknadskrafternas villkor. Konkurrensen om gymnasieplatser och arbetstillfällen är knivskarp och kampen gäller liv eller död; antingen förhoppningen om en dräglig framtid i samhällssystemets trygga armar eller insikten om att aldrig få chansen att kämpa om samhällets gunst. För de utslagna återstår i de flesta fall inget annat än knarkarkvarten eller systembolaget.

Det är i skolan vi lär oss konkurrenssamhällets obarmhärtiga spelregler. Det är där värderingarna befästs och gör oss till sluga och inställsamma anpasslingar.

Men vems intressen tjänar skolan? Vems ärenden går skolsystemets försva-

rare? Och i vems tjänst står motståndarna till den fria undervisning som går ut på att forma barnen efter andra och högre ideal?

Står du utanför varuhuset med protestlistor och gör namninsamlingar mot Pilgrimsskolan och Maranata går det säkert bra. Det är tillräckligt oförargligt för att inte väcka de verkligt farliga maktbarnarnas missnöje. Men, sjunger och vittnar du om Jesus tillräckligt enfaldigt, lever du farligt. Då är du en orosfaktor även om du bara har en kamera på magen och fotograferar när polisen för bort sångarskaran till polishuset för förhör.

Det är friheten som är farlig. Det är farligt om människor upptäcker att man kan leva utan att vara slavar under materialismens omätliga ha-begär. Hur skulle det annars gå med vår högindustriella civilisation? Det är farligt om föräldrarna får klart för sig att de själva kan undervisa sina barn hemma. Hur skulle det annars gå med lärarkårens anställningstrygghet, våra påkostade skolinstitutioner och utsikterna till ett ännu mer centraliserat, effektivt och lättmanövrerat samhälle?

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer med 16 nummer per år.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen, Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—, Lösnummer 3:—. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". Dvs pren gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. 08/23 52 30

Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. 08/23 52 30

Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering

PILGRIMSBODEN

PILGRIMSHEM, gästrum

KLARA TONER, bok- och musikaffär

Gamla Brogatan 27, Stockholm

Postadress: Box 344

101 24 Stockholm

Tel. (växel) 08/23 52 30

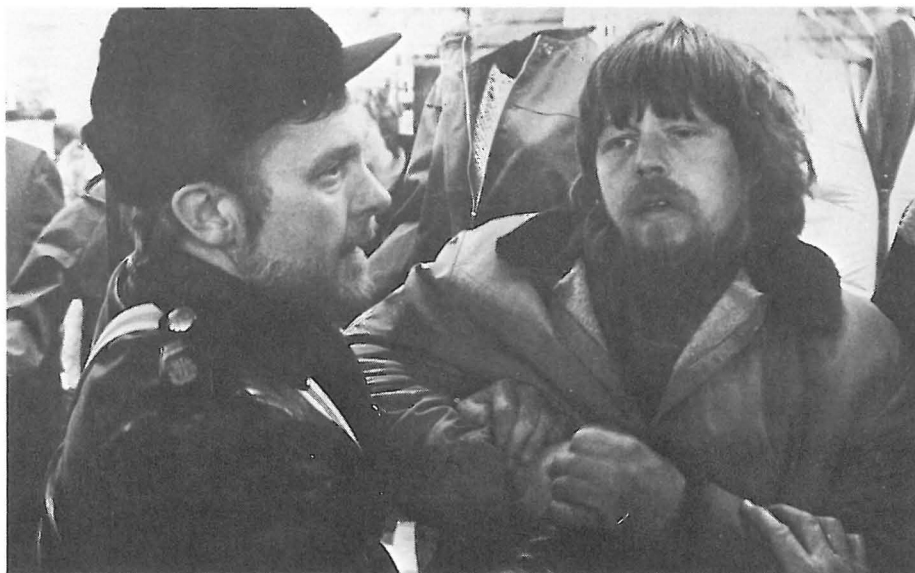
Ett ord på vägen . . .

Tel. 08/21 55 87

(automatisk tele-svarare)

Tryck: Welins Tryckeri Eftr. AB

Orebro 1979.

Greger Leijonhufvud, Blommenhof, belades med handbojor, sedan han ställt sig i vägen när polisen försökte stoppa en av Midnattsropets fotografer. Den andre fotografen frånrycktes sin kamera med de för polisen mycket pinsamma bilderna. Kameran återlämnades dock på polisstationen.

Pilgrimsskolans sportlov:

Backen, badet och bibeln!

Text: Birgitta Johansson Foto: Hans Brynte

Söndag. I dag är dagen A som i avresa. Vi skall till Horndal i Dalarna på sportlov. Bilar och bussar packas med sängkläder, mat, skidor, skridskor, resväskor, ja, allt som ett 15-tal barn och några vuxna kan tänkas behöva under en veckas sportlov.

Med stor förväntan började resan mot Horndal, ett Horndal som just fått se att två familjer, som mött Jesus under tältmötena i Stockholm -78, tagit sin frälsning så allvarligt att det blev omöjligt att fortsätta i gamla hjulspår. Uppbrottet måste ske, och så flyttade de med sina barn in i olika storfamiljer, tog barnen ur skolan och började ett helt nytt liv: hemundervisning, storfamiljliv, pepparkaksförsäljning och olika sporadiska jobb i stället för fast jobb, säker inkomst o.s.v. En trosvandring!

Överst: Madeleine Asplund i skidliften.

I mitten: Ett par kvällar reste föräldrar och barn iväg till närbelägna städer och hade väckelsemöten. Här på onsdagskvällen i Falun. Folke Jakobsson och Britta Hellström leder sången.

Nederst: Anette Hellström på väg upp i skidliften, följd av Anders Johansson och de andra.

Stora bilden t.h.: Glada barn och föräldrar tjumlar om i badhusets bassäng.

Undan för undan droppade vi in, från Blommenhof, Stockholm, Storå, Fors-heda och Latorp. Pilgrimsskolans sport-lov hade börjat!

Det var många praktiska detaljer som måste ordnas, och visst var det oroligt innan vi visste hur allt skulle lösas. Vi hyrde församlingshemmet som är rymligt och bra. En stor samlingsall fungerade både som matsal, samlingsrum och logement åt alla flickor, både små och stora. Pojkarna sover på andra våningen, i två mindre rum, Vi är allt ett 35-tal barn och tio vuxna.

Kl. 19.00. Den första samlingen. Förväntansfulla ansikten. Många av barnen är för första gången hemifrån utan föräldrar. Hur skall det gå? Föräldrar, mer eller mindre vana vid sådana här veckor, har ställt upp som ledare.

Tänk att få vara med och forma dessa barn! Vi är privilegierade! TACK JESUS!!!

Måndag. Väckning kl. 8.00. Frukost. Morgonbön.

Förmiddagen gick åt till att se över utrustningen. På eftermiddagen stod skidåkning i spår eller skridskoåkning på programmet, och ivriga drog vi iväg. Strålände sol. Lagom temperatur. Underbart!

Kl. 17.30 avresa till Gävle, där vi hade väckelsemöte. Mycket folk. Barnen sjöng lovsånger. Segermöte! Flera be-gärde förbön.

Tisdag. I dag har vi haft en underbar dag i skidbacken. Hela skaran, små och stora, drog i väg med skidor, stavar, korv, smörgås, varm choklad, apelsiner, saft, kaffe och extra vantar. Strålände sol och bra före. Backarna fylldes snart av oss, åksugna och förväntansfulla.

Efter ett par timmars åkning tog vi paus i en solglänta och grillade korv och åt upp vår mat. Allt gick åt. Trötta men glada åkte vi hem igen. På kvällen fick vi besök av prästen i Horndal som visade ljusbilder från en resa i Afrika, ett inslag som uppskattades av alla.

Onsdag. Så är det badhusets tur att få påhälsning av oss. En 25-metersbassäng ger oss tillräckligt med utrymme för att simma och hoppa oss trötta.

En härlig köttgryta stod färdig när vi kom hem, och sedan hade Hans B. och Folke J. en timmes bibelläsning och lovsång med oss. Hans talade om fiskare. Människofiskare.

Kl. 17.30 avresa till Falun. Väckelsemöte. Lovsång, vittnesbörd, tacksägelse. "Tänk vad Gud är god ändå!"

Torsdag. Åter en strålände dag i skidbacken. Vi tackar Gud för vädret den här veckan.

Sven-Ake A. läste Bibeln och sjöng med oss i kväll, och sedan de mindre barnen lagt sig, fikade vi andra i lugn och ro, och så avslutades kvällen med bön och tacksägelse på knä.

Fredag. En lång morgonbön med mycket sång och ära till Jesus började dagen. Efter en del förberedelser gav vi oss iväg till skidspåren. Det skulle bli frågetävling i 1,5 km-spåret. Även Jakob och Patrik, fem år, var med. Det gällde att få tio rätt. Bibelfrågor varvades med "När stänger kiosken?" o. dyl. Duktiga barn vi har! Sedan prisutdelning, block och pennor till alla. Vi skriver mycket i Pilgrimsskolan.

På kvällen avslutades veckan med ett tacksägelsemöte till Jesus, och många vittnade om förnyelse och tacksamhet över att få vara med. Det hördes i barnens lovsång att veckan betytt en hel del för dem. När de sjöng: "Gud är inte död, Han lever . . . Det känns i hela mig," och gick trosmarsch runt i lokalen, så var det ett tack till Jesus av hela hjärtat.

Måltid i storfamiliens vardagsrum. Kjell Roos längst bort vid bordets kortsida.

Herren och satte in detta i vårt förhållande. Broder Ivar talade om förkroppsligandet av evangeliet samt trons konsekvenser och vi upplevde en underbar manifestation från höjden.

På eftermiddagen samlades vi på Kanalgatan och samtalade om Guds väldiga gärningar. Vi talade till varandra i psalmer och lovsånger. 19.00 samlades vi till väckelse och befrielsemöte i KFUM-lokalen. Nu var det som om själva himlen öppnats och Gud sände ned välsignelser i överflöd. Hela församlingen fick på ett underbart sätt möta Herren till förnyelse och nådegåvor blev av Anden utdelade. Själur som längtat och sökt fick erfara en uppfyllelse av den helige Ande.

Detta är bara en liten del av vad Gud gör ibland oss. Nästa gång ska vi tala om våra utpostmöten som vi har i Hungvik, Årjäng och Lidköping. Bed att Guds vilja må ske i allt vad vi företar oss i tanke, ord och handling.

Broderliga hälsningar!

Rapport: Kjell Roos

Gud går fram i Karlstad

Helgen 17–18 februari hade vi besök norrifrån av broder Ivar Jonsson med familj. Det välkomnat kärt besök eftersom halva styrkan av storfamiljen hade åkt till Göteborg för att hjälpa till med mötena där. Gud går väldigt fram över hela landet just nu. Vi får höra seger-rapporter från syd till nord. Likaledes verkar Gud också i Karlstad. Han frälser själar, förnyar i Anden och möter med sjuka.

På lördagskvällen var vi samlade till bön och lovprisning på V:a Kanalgatan 3. Många syskon hade sökt sig hit för att vara med och lovsjunga Herrens namn. Broder Ivar läste Guds ord tillsammans med oss, han läste om frigörelsen från lagen och talade om vilka välsignelser vi har i Kristus.

På söndagen hade vi som brukligt två möten på KFUM. 11.00 predikades Guds ord och därefter samlades församlingen till kärleksmåltid, bordets gemenskap. Denna söndag fick vi oväntat besök av Folke Jakobsson med fru Majken och barn. Det blev en underbar stund på förmiddagen då bröderna Ivar och Folke

förkunnade Guds ord för oss. Folke talade om Abrahams vandring i tro till

Irene Dahlberg, Margarete Norberg och Inga Lill Johansson.

Här demonstrerar Televerket studioutrustning för närradiointresserade i Karlstad.

Skall närradion främja ekumeniken?

□ Nu skall frikyrkosverige lära sig samarbeta med det övriga föreningssverige, om idémakarna bakom närradion får som de tänkt sig. För att närradion skall fungera måste nämligen en ny samarbetsorganisation bildas på varje plats där provsändningar skall äga rum.

Närradion är den nya radioverksamheten som till våren drar igång vid sidan av Sveriges Radio och lokalradion. Sändningarna kommer dock bara att ske på de 15 försöksorterna och höras bara 4 km bort.

Nyligen hölls ett informationsmöte i Karlstad, då bortåt 100 föreningsanslutna var närvarande. Mest representerade och mest entusiastiska tycktes kyrkorna vara. Men ju större organisation, desto mindre entusiasm.

Det är Televerket som den här gången skall ansvara för de tekniska

arrangemangen. Redan vid presentationen bestods mötesdeltagarna med en första provsändning i etern. Stationssignalen hade slående likhet med en radiostation, som vi i dessa spalter bara förs antyda om (men som vi i alla fall kan avslöja inte ägde Televerkets sympatier). Ett lätt igenkännande leende spreds över flera av mötesdeltagarnas läppar, då tonerna från radion gick ut.

Närradion har på vissa håll mötts med stor skepsis. Typiskt för motståndet har varit att det är de etablerade organisationerna med bred kontaktyta som kritiserat närradion mest och betecknat den som både onödig och dyr. Eftersom konkurrensen mellan vissa starka organisationer är så stor, har de känt det mera som ett tvång att vara med. Kostnaderna torde dock knappast bli problemet. Med sina goda relationer till samhället, borde det alltid finnas

goda möjligheter till kommunala bidrag, om det skulle knipa.

En intressant fråga är fördelningen av tiderna för sändningarna och vems intressen som skall väga tyngst. Enligt Olle Palmberg, som håller i trådarna, skall närradiokommitténs parlamentariska sammansättning av etablerade politiker borge för en rättvis bedömning. Närradiokommittén är den som slutgiltigt bestämmer. Frågan återstår. Vad är "rättvist" för dessa garvade politiker? Enligt politiska spelregler är det alltid den största och bäst etablerade organisationen som skall gynnas mest.

Nu anges visserligen målsättningen för närradion främst vara de möjligheter som ges för att låta ett större antal röster få komma till tals. Får man döma av de organisationer det här skall röra sig om, torde resultatet av närradion bara vara att det etablerade Sverige fått ännu en leksak att experimentera med.

Forts. från sid 11

i vilddjuret. Och det stämmer. Han var en av förelöparna liksom Napoleon, Hitler och i någon mån ayatollah Khomeini.

För det tredje ser vi den idemässiga utarmning som nu drabbar den civiliserade världen. Människor orienterar om sig och på en bänderoll som av tusentals unga iranier lyftes fram för världspressen stod typiskt nog: NED

MED USA — NED MED HAMMAREN OCH SKÄRAN — FRAM FÖR MUHAMMED.

De politiska systemen har spelat ut sina roller. Kapitalismens skära drömmar om ett privat lyckorike och marxismens gudlösa torftighet leder tillsammans fram till den föga tilltalande materialismen. Även Kina ser ut att begrava sina chanser som framtidsland nr två på Vietnams slagfält.

Forts. på sid 19

Välkommen till

PÅSK-konferens

i
STOCKHOLM
12–16 april

Brosalen
G:a Brogatan 27
tel. 08/23 52 30

Möten:
Skärtorsdag 19.30
Långfredag 11, 15
Påskdagen o. 19
Annand. påsk
Påskafton 16 o. 19.30

Medverkande:

ARNE IMSEN
GUNNO ANDERSSON
ERNST o. DORIS
HÖGLANDER
HANS BRYNTE
PER-ARNE IMSEN
KJELL ROOS m.fl.

För information och logi:
ring 08/23 52 30

Jesus är uppstånden!

Amos Dahlberg undervisar sonen Alvar.

Skolstyrelsen i Norsjö vägrade befria Alvar

□ Oenigheten var total, då skolstyrelsen i Norsjö sammanträdde för att avgöra om Alvar Dahlberg, 12 år, skulle få undervisas hemma i Kläppen eller inte. Ordförandestöten avgjorde och det blev ett nej med motiveringen att det saknades underlag för befrielse.

Det var den 8 december förra året föräldrarna Dahlberg tog sonen Alvar ur skolan med enda hänvisning till §35 i skollagen. Skolchefen Lennart Gustavsson slog larm och menade att det inte räckte. Föräldrarna måste också komma in med en detaljerad redogörelse om hur undervisningen skulle läggas upp, om läroplanen skulle följas, vem som skulle

undervisa o.s.v.

— Det är skolstyrelsen som är ansvarig för eleven, slog han fast. Tills vidare betraktas Alvar som "kvarhållen" i hemmet och noterad för ogiltig frånvaro.

Lennart Gustavsson fick alltså gehör för sin speciella tolkning av skollagen, men bara av den socialdemokratiska majoriteten i skolstyrelsen. Frågan om Alvar skall få bedriva sin hemundervisning har alltså i Norsjö blivit en ren partipolitisk stridsfråga.

Tilltron till skolstyrelsens tolkning av lagen är av förklarliga skäl inte särskilt stor hos familjen Dahlberg, som anser att barnens bästa och den kristna rättsuppfattningen måste gå före politisk taktik och prestigetänkande.

Midnattsropet ringde upp skolchefen i Norsjö, Lennart Gustavsson och frågade om man inte måste ta största möjliga hänsyn till föräldrarätten här. Då den nuvarande lagparagrafen kom till var det med klar hänvisning till Europakonventionen om de mänskliga fri- och rättigheter, vilken konvention Sverige anslutit sig till.

Lennart Gustavsson svarade överlägset och hänfullt.

— Snälla ni, det gäller en paragraf i skollagen i Sverige. Skollagen gäller, och det är inte föräldrarna som skall tolka den eller någon rörelse som föräldrarna tillhör. Fattar ni trögt?

Inte heller på länskolnämnden har skolinspektören Artur Råberg hört talas om Europakonventionen. Det är Råberg som bistått skolstyrelsen i Norsjö med råd och anvisningar.

— Det är inte vår eller skolstyrelsens sak att avgöra om en lag, som regeringen fattat beslut om, står i strid med någon konvention. Det får regeringen stå för. Oss angår inga konventioner. Vi skall följa de lagar som stiftas inom landet.

• kort • aktuellt • debatt • kort •

Skall nu Maranata registreras?

□ Skolöverstyrelsen håller på att kartlägga "maranatarörelsens skolor". I en skrivelse från byrådirektör Malin Beijer uppmanas samtliga länskolnämnder i riket att

lämna uppgifter om platser och adresser o.s.v. Vad uppgifterna skall användas till är inte angivet.

Det torde inte bli den lättaste sak att skaka fram dessa uppgifter. På länskolnämnden i Kronobergs län, Växjö, klagar Stig Teleberg, vikarierande byrådirektör, över att man saknar tillförlitliga uppgifter om antalet. Alla barn skall finnas registrerade hos länskolnämnden och hur de får undervisning. I detta fall har det dock inte gått att få in några säkra uppgifter alls.

Det är Malin Beijer, byrådirektör på SÖ, som undertecknat skrivelsen några dagar efter en tidningsintervju om hem-

undervisning i slutet av januari. I intervjun säger hon att hon anser det hög tid att SÖ ingriper och ger rekommendationer, så att den ordinarie skolundervisningen inte påverkas av sådana aktioner som Arne Imsens. Det skall vara alldeles speciella skäl för att hemundervisning skall medges, anser hon.

Malin Beijer avslöjar också att SÖ har planer på att föreslå förändringar av skollagen som förhindrar att "skolor av Maranatarörelsens typ" får starta, något som man hoppas skall vara klart till våren.

— Skolor bör inte kunna startas av vilka galningar som helst, avslutar Malin Beijer intervjun.

Forts. från sid 3

VI MÅSTE . . .

fyllt jobb på sprängämnesfabriken i Lindesberg. Man tillverkar bl a minor och övningsgranater.

— Här är det bäst att vara frälst, säger Gunnar till kompisarna. Alla vet ju hur mycket trofyl det ligger på lagret.

— Det är klart att det blir en och annan gliring som ”det där går snart över” osv. Men ingen kan ju förneka att jag idag lever ett fullständigt nytt liv.

— Vi brukar samtala om framtiden. Dagligen ser man hur nära slutet vi är. Och när man tänker på hur mycket trofyl som stormakterna sitter på blir ju det katastrofer som bibeln talar fullt realistiskt om, säger Gunnar.

Makarna Larsson är infödda närkingar. Gunnar seglade på haven i många år. Men 1951 mötte han Elna och då var det slutseglat. Som barn bodde de nästan grannar utan att veta om varandra. Och dialekten har hängt med genom åren. Liksom kärleken.

Elna:

— Tänk om man fått höra ett Guds ord i sin ungdom. Som vägledning och hjälp.

— Jag minns en gång i tonåren, jag upplevde ett dödsfall på mycket nära håll. En grannfru. Det blev en fruktansvärd chock, som har följt mig i alla år. Var livet verkligen så meningslöst, tänkte jag. Allt bara slut en dag?

— Jag blev oerhört rädd för döden och tänkte, det är lika bra att möta den nu på en gång så är det gjort. Själv-mordstankarna kom och gick.

— Dödsskräcken och grubblerierna över det okända försvann fullständigt den kvällen jag blev frälst!

**Så stort!
— så enkelt!**

— Nu vet jag att för den som är i Jesus genom tron, väntar liv och ljus

bortom graven. Så stort — och ändå så enkelt . . .

Häromdagen kom var dotter Lena, 19 år, hem från jobbet, berättar Elna.

Hon arbetar på Lindesbergs lasarett och den här dagen hade hon för första gången sett en människas dödskamp. Hon var mycket förtvivlad och uppriven och jag tror hon upplevde samma chock som jag en gång gjorde. Lena är ännu inte en avgjort kristen men nu har vi i några dar samtalat, bedit och läst bibeln om det här. Det är ju enda vägen till kunskap.

(Ovanstående berättar Elna med sin dotters medgivande i ett telefonsamtal några dagar efter intervjun).

Elna och Gunnar är där de sitter mitt emot oss vid kaffebordet två levande bevis för att kraften i evangelium fungerar. De har mött Jesus från Nasaret lika revolutionerande som de människor vi kan läsa om i evangelium enligt Markus och Lukas. Den Jesus som kom till folket i deras vardag. Helt överaskande stod han där på deras jobb eller vid deras sjuksäng och erbjöd sitt liv och sin kraft till dem. Det står att de som trodde blev förvandlade och berättade jublande om sin befrielse.

Och visst är det både jubel och skrätt nu när vi sitter och samtalar. Men samtidigt är det något som bekymrar våra vänner, något som de ofta upprepar.

— Hur kan detta oerhörda budskap så fullständigt tigas ihjäl bakom stängda kyrkportar?

Gunnar gråter öppet när han talar om det:

— Hela veckorna står kyrkorna, tomma och mörka. Och där utanför går människorna. Många lever i samma förnedring och självförakt som vi en gång levde i.

— Det är ju här och nu vi kan vinna dem, säger han.

— Snart är ju tiden slut.

En ärlig och uppriktig uppmaning till alla plikttrogna och ambitiösa krist-

na i organisationerna, cirklarna, samfundet och sammanträdena: Folket är där utanför!

Forts. från sid 17

VÄRLDEN I VÄNTAN

Och under all materiell bråte och bakom alla förljugna ideer, ropar människoranden efter Gud.

Och det är ett rop som den kristna församlingen borde höra och reagera inför. Men idag har man ingenting att ge. Kyrkorna har kanske mest av alla drabbats av förtroendekrisen. Istället för att leva i uppbrott och vända västerlandets njutningar ryggen gjorde man sällskap med arbetarrörelsen och somnade in i sina TV-soffor. Exemplet finns på mycket nära håll i den svenska kristenheten där framför allt pingströrelsen idag gör vad som helst för att locka bortskämda medlemmar till mötena. I stället för att ta upp kampen mot de fördömda systemen söker man idag *hjälp* från katolskt håll. Katolicismen, det mest fördömda av alla system inte minst därför att de tillsammans med grekisk-ortodoxa kyrkan varit den bidragande orsaken till att folken kring Medelhavet i århundraden vänt Kristus ryggen och överlämnat sig till islam. Ett problem som är fruktansvärt aktuellt med tanke på den muhammedanska världsrörelsens framgångar just nu.

Låt oss läsa Hebreerbrevet 12:2: ”Må vi därvid se på Jesus, trons hövding och fullkomnare.”

Se på Jesus! Han står utanför allsammans. Alltid utanför, alltid närvarande som församlingens Herre och individens frälsare. Dömd för statsfiendligt uppror, pinad och dödad av hjälplösa marionetter till Roms kejare. Men hans död var ett offer för skuld. Och en påminnelse om att vetekornet måste gå under jorden för att mångfaldigas genom uppståndelsens kraft. Låt oss följa Honom!

Kassettband från

KONFERENSEN I ÖREBRO (14–18 mars 1979)

... st Onsd 19.30 Sång o. proklamationer
... st Torsd 12.00 Församl. i världen
A. Imsen
... st Torsd 19.30 Sång o. proklamationer
... st Fred 12.00 Församl. i världen
A. Imsen
... st Fred 19.30 Väckelseinform.
A. Imsen

... st Lörd 15.30 Informationsmöte
... st Lörd 19.30 Väckelsemöte
... st Sönd 11.00 Guds ord förkunnas
H. Brynte, L. Andersson, A. Imsen
... st Sönd 15.00 Missionsmöte
... st Sönd 19.00 Väckelsemöte

Ovanstående band kostar 18:—/st (inkl. moms)

Orderadress: **MRM** Järntorgsgatan 7, 703 61 Örebro - 019/145 245

På resa utan mål

Av Mats Jansson

Rotlös. Normlös. Alienerad. Främmande. Utan förankringar bakåt, framåt eller uppåt. Det är den moderna människans situation — och hennes problem.

”Ännu en liten tid, så är den ogudaktige inte mer, och när du ser efter hans plats, då är han borta.” (Ps 37:10). Så uttrycker Bibeln det. Människan som kommer från ingestans, och som plötsligt är borta utan att lämna några spår efter sig. Människan utan mening eller framtid. Människan som har förlorat himmelen, evigheten, gudshärligheten, ansvaret, allt det unikt mänskliga och som egentligen inte har någonting kvar. ”De som viker av ifrån mig liknar en skrift i sanden, ty de har övergivit Herren, källan med det friska vattnet.” (Jer 17:13).

”Resor utan mål”, ”Gäst hos verkligheten”, ”tillvarons utlänning” är typiska boktitlar och benämningar i vår tid. Det handlar om människan som kommit vilse och saknar någonting, men som egentligen inte vet vad det är.

”Ty alla har syndat och är i avsaknad av härligheten från Gud”, säger Bibeln, men redan över ordet ”syndat” snubblar den moderna, ”frigjorda” och normlösa människan. Ändå står det orubbligt kvar där, och ändå skriker tomheten och saknaden i människosjälén — avsaknaden av härligheten från Gud. För vad den rotlösa, rastlösa nutidsmänniskan än är — härlig är hon inte. Helig är hon inte. Gudomshärligheten har hon mist. Hon har missat någonting, det enda väsentliga — sitt mål, sin uppgift och sin bestämmelse. Och det är just det som Nya Testamentets ord för ”synda” betyder: att missa målet.

Stenöknen, asfaltdjungeln och betonggettot är den moderna storstads-människans boplatser. ”Källan med det friska vattnet” är inte bara övergiven — den är nästan bortglömd. Nästan överklig. Dagens ungdom har summit i klorbassänger, vridit på vattenkranar, plaskat i smutsiga vattenpölar — men hur många har ens sett en källa med friskt vatten? Den som har det, han minns, han längtar. Och

kanske han anar någonting av Gud, av andens törst och dess enda tillfredsställelse.

”Såsom hjorten trängtar till vattenbäckar, så trängtar min själ efter dig, o Gud. Min själ törstar efter Gud, efter den levande Guden.” (Ps 42:2—3).

En torr buske på hedmarken . . . på förbrända platser i öknen, i ett land med salthedar, där ingen bor.” (Jer 17:6). Där ser du Hallunda, Vivalla, Hammarkullen, Kronoparken, Rosengård och allt vad de heter. Öknen är nutidsmänniskans andliga situation, förorten är hennes förvisningsort. Kom sedan och prata om ”motivation” och ”aktivering”, om fritidspedagoger och hobbygrupper! Det är ”källan med det friska vattnet” som fattas! Det är GUD som fattas! Människovärdet! Ansvaret! Evigheten! Evangelium!

Här är nyckeln. Det är enkelt, i själva verket alldeles för enkelt för de flesta: Var och en som av hjärtat anropar namnet Jesus, han skall bli frälst!

”Så länge jag teg, försmäktade mina ben vid min ständiga klagan, ty dag och natt var din hand tung över mig, min livskraft förtorkades såsom av sommarhetta.

Då uppenbarade jag min synd för dig och överskyldde icke min missgärning. Jag sade: ”Jag vill bekänna för Herren mina överträdelser”; då förlät du mig min synds missgärning.”

(Ps 32:3—5)

”Herren är min herde, mig skall intet fattas. Han låter mig vila på gröna ängar; han för mig till vatten, där jag finner ro, han leder mig på rätta vägar, för sitt namns skull.

Om jag ock vandrar i dödsskuggans dal, fruktar jag intet ont, ty du är med mig, din käpp och stav, de trösta mig.

Du bereder för mig ett bord i mina ovänners åsyn, du smörjer mitt huvud med olja och låter min bågare flöda över. Godhet allenast och nåd skola följa mig i alla mina livsdagar, och jag skall åter få bo i Herrens hus, evinnerligen.”

(Ps 23)